

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ

9. Ἔτος Πραγμάτων ἀριθ. 9.

Ἄν συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ὁ ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *P. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλιερς:
Ἡ ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.) — Louis Jourdan:
Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα,
μετάφρασις Tony. (συνέχεια).

**ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωσία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐκείνη τὸν ἐθεώρει ἀπαθῆς, σχεδὸν μετὰ περιφρονήσεως.

— Διατί παραφέρεσαι, εἶπεν. Ἄς ὀμιλήσωμεν ἡσύχως. Μοὶ κάμνεις ἀνοήτους ἐπιπλήξεις. Ἄλλὰ διὰ τί παραπονεῖσαι; Διακηρῦττω τὸ ὄνομά σου; κερδοσκοπῶ ἐπὶ τῆς ἀτιμίας σου; Ἐγὼ ἐκηλίδωσα τὸ ὄνομά σου; Ἐγὼ ἐδημιούργησα τὴν δόξαν αὐτὴν τοῦ κακουργήματος, ἡ ὁποία ἀντανανκλᾷ ἐπ' ἐμοῦ; Ὁφελούμαι ἐξ αὐτῆς, εἶνε ἀληθές, καὶ πολὺ δικαίως. Πρέπει νὰ ζήσω. Θέλεις ἴσως νὰ ἐξακολουθήσω καταστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ δάκτυλα καὶ νὰ ράπτω διὰ νὰ κερδίζω δύο φράγκα καθ' ἑκάστην; Εὐχαριστῶ πρὸ ἐνός μηνὸς κάμνω τὸ ἐπάγγελμα αὐτό... Προτιμᾷς ἄλλο τι; Δὲν εἶμαι πολὺ ἀσχημος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγῃς. Χάρις εἰς σέ, θὰ ἐπιδώσω, καὶ πλείστοι ἡλίθιοι εἶνε ἔτοιμοι νὰ καταστραφῶσι διὰ τοὺς ὠραίους μου ὀφθαλμούς. Μάρτυς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησες εἰς τὴν ὁδόν. Ἄλλὰ δὲν ἔχω κλίσειν εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, τὸ γνωρίζεις. Χά, χά, με κάμνεις νὰ γελῶ μετὰ τὸ ὄνομά σου! Δὲν θέλεις νὰ σέ ἐκθέτω; Ἄλλ' ἐμποδισέ με λοιπὸν νὰ ἐξέρχωμαι! Εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, παντοῦ συναντῶ περιεργὰ βλέμματα καὶ ἀκούω νὰ ψιθυρίζουν: «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; εἶνε ἡ ἑρωμένη τοῦ Δαλισιέ». Μήπως νομίζεις ὅτι τοῦτο δὲν στενοχωρεῖ καὶ ἐμέ, καὶ ὅτι δὲν ἔχω πολὺ δίκαιον νὰ παραπονοῦμαι; Ἄλλ' ὄχι, λαμβάνω τὸ πρᾶγμα ὅπως εἶνε. Οἱ Πελωδὲ με ἐδίωξαν, διότι ἤμην ἑρωμένη σου! Ἄλλη οἰκία, ὀλιγώτερον αὐστηρά, με ὑπεδέχθη καὶ μοὶ παρέσχε τόσας ὠφελείας διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ἡ θείσις εἶνε καλὴ... πεντήκοντα φράγκα καθ' ἑκάστην διὰ τὸν πρῶτον μῆνα καὶ εἴκοσι πέντε φράγκα διὰ τοὺς ἄλλους... δὲν εἶνε καλὰ;... Ἄ! ἂν κατεδικάζεσο, τὸ πρᾶγμα διέφερε· θὰ εἶχα τὰ διπλάσια... ἀλλὰ εἶμαι ἀτυχής. Καὶ ὅμως, βλέπεις, δὲν παραπονοῦμαι, δὲν σέ ἐπιπλήττω.

Τὴν ἤκουε, κύπτων τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν ἀνυπομονησίας.

Ὅτε ἐκείνη ἐτελείωσεν, ἠγέρθη βραδέως καὶ προέβη πρὸς αὐτήν.

— Ἐνθυμῆσαι τί εἶπα, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ σοβαρᾶς, μὴ τὸ λησμονήσης!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλὰ δὲν συνέφερον εἰς τὴν Πουλχερίαν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ καγχάσασα ἀνέκραξεν:

— ὦ! τί ὕψος! Τώρα παίζομεν τραγῳδίαν! Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ, σέ

εἰδοποιῶ!.. Ἄ! ἄ! σέ γνωρίζω. Θέλεις νὰ σοῦ εἶπω ἐγὼ τί σέ ἐξοργίζει; δὲν εἶνε διότι ἀκούεις τὸ ὄνομά σου νὰ διασύρεται, τὸν κἀντίον, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχεις μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη!.. Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι καλὴ, ἔστω! ἄς τὰ μοιρασθῶμεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκίρτησεν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην ὕβριν. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὤρμησε κατ' αὐτῆς μετὰ σπινθηροβολοῦν ὄμμα καὶ ὕψωμένην τὴν χεῖρα.

Ἐκείνη ἀντὶ νὰ τρομάξῃ, ἤρξατο γελῶσα, γέλωτα ἰσχυρώτερον καὶ νευρικώτερον.

— Ἐλα δά! τὸ ἐγνωρίζω... ἀλλὰ τὸ μαχαῖρι εἶνε ἐκεῖ... ἐπὶ τῆς θερμάστρας... Λάβε το λοιπὸν! Δὲν γνωρίζεις νὰ κάμνῃς τίποτε χωρὶς αὐτό... Νὰ με πνίξῃς;... ὦ! φρίκη... ἀλλ' εἶνε ἀληθές. Δὲν προξενεῖ αὐτὸ αἷμα!

Πράγματι ἡ χεῖρ τοῦ Λαυρεντίου βιαίως συσπωμένη τὴν κατέπνιγεν. Ἄλλ' ἀφῆκε τὴν ἀφήκε καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ὑπεχώρησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας συντετριμμένος καὶ φρικτῶν. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ ψιθυρίζῃ:

— Τί ἔκαμα λοιπὸν, Θεέ μου, διὰ νὰ γίνωμαι ἄξιος τῶν ὕβρεων αὐτῶν;

Ἄστραπὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Πουλχερίας, συγχρόνως δὲ ἰσχυρὰ συγκίνησις ἐπέβη τὸ στήθος τῆς. Ταύτην ἠδυνήθη νὰ κατανηκῆσῃ καὶ ἠγέρθη.

— Τί ἀδέξιος καὶ οὐτιδανὸς δῆμιος, εἶπε ψυχρῶς.

Καὶ ἐπανάλαβε τὰς εἰρωνίας τῆς. Μόλις ὁ Λαυρέντιος τὴν ἤκουεν, εἰς ἣν ἔκλυον εὐρίσκετο. Τέλος συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ διὰ φωνῆς θλιβεραῶς καὶ δακρύων εἶπε:

— Πουλχερία! τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;

— Εἰς ἐμέ; τίποτε. Πῶς! εἶσαι πάντοτε δι' ἐμέ τόσο καλός. Ἡμῖν ἑρωμένη σου καὶ με ἐδίωξες.

— Γνωρίζεις καλὰ ὅτι ὄχι.

— Ὅχι; Καὶ πῶς ὀνομάζεις λοιπὸν τὸ στενοχωρημένον, ἀπότομον καὶ σιωπηλὸν ἐκεῖνο ὕψος; Τὰς ἀπουσίας σου ἐκείνας, ψευδεῖς ἢ ἀληθεῖς, ὅτε ἔμελλον νὰ ἔλθω, τὰς φιλονεικίας καὶ τὰς ἀδιακόπους ἐπιπλήξεις;... Καὶ ποῖα χαρὰ ὅταν μίαν ἡμέραν σοὶ εἶπα ὅτι ἐσκόπευα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Δὲν ἠδυνήθης νὰ τὴν ἀποκρύψῃς. Δὲν ἔπαυες νὰ ἐπαναλαμβάνῃς ὅτι με ἠγάπας πάντοτε, καὶ εἶχον τὴν ἀπλότητα νὰ σέ πιστεύσω! Ναι, σέ ἐπίστευσα.

— Πουλχερία!

— Γνωρίζεις διατί ἐπέστρεψα εἰς τὸ κατάστημα τῶν Πελωδῆ; Διότι ἐκεῖ σέ ἐγνωρίσα· ἐπανεύρισκα ἐκεῖ, ἐξ ἀναμνήσεως, τὸν ἔρωτα αὐτὸν ὅστις δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν καρδίαν σου... Καὶ διατί, ἔλεγον καθ' ἑαυτήν, νὰ μὴ ἐπανέλθῃ καὶ αὐτός;... Δὲν ἦτο γελοία αὐτὴ ἡ ἀπλότης μου;... Τώρα, ἀκουσον. Ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ, ἡ μήτηρ σου δολοφονεῖται. Τρέχω. Εὐρίσκω τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ἰδικόν σου. Πῶς ν' ἀμφιβάλλω; Δὲν πειράζει! Ὅθι σέ σώσω, θὰ περιφρονήσω τὰ πάντα πρὸς

χάριν σου, διότι παρὰ τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἔγκλημα... σέ ἠγάπων ἀκόμη!

— Ἡ καρδία σου δὲν ἠπάτατο, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν... ἦσο ἄξιός τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, τὸν συνεμερίζεσο;... Μοὶ τὸ ἐβεβαίωσες, μοὶ τὸ ὠρκίσθης μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅταν ἦλθα καὶ σέ εἶδα εἰς τὴν φυλακὴν· δὲν ἦτο ἀληθές;

— Ναι, ἦτο ἀληθές.

— Ἄ! σιῶπα! ἐψεύδεσο ἀνάδρωρς! Ἐτρεμες, μήπως τὸ μυστικὸν αὐτὸ σέ καταστρέψῃ καὶ ἔπρεπε νὰ με ἀναγκάσῃς νὰ τὸ φυλάξω. Ναι, ὅτε μοὶ ὠρκίσεσο ὅτι δὲν ἠγάπας παρὰ ἐμέ, πρὸ μίας ὥρας εἶχες γράψῃς εἰς ἄλλην.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν.

— Ἄ! εἶνε λοιπὸν ἀληθές; δὲν προσπαθῆς νὰ ἀρνηθῆς;

— Ὅχι. Διατί ν' ἀρνηθῶ;

— Πράγματι. Ὅθι ἦτο ἀνωφελές· τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην τὴν ἔλαβα εἰς χεῖράς μου.

— Ποῖος σοὶ τὴν ἔδωκε; πῶς γίνεται;

— Τί σημαίνει; Τὴν ἀνέγνωσα. Θέλεις νὰ τὴν ἀπαγγείλω. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἐφεύρεσις τῆς ἀστυνομίας. Ἄλλ' εἶτε ἀληθές, εἶτε ψευδὴς ἦτο, εἶχον ὑποσχεθῆ καὶ δὲν ἤθελα ν' ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Μὲ εἶδες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου!... Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δικηγόρου σου. Ὁμίλησε περὶ τοῦ ἔρωτός σου πρὸς ἐκείνην καὶ τοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐνέπνευσεν... Ἡδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω; Ἀποκρίθητι. Καὶ τὴν εἶδον, ἐκείνην τὴν ὁποῖαν λατρεύετε. Σήμερον τὸ πρωὶ ἐστάθην ἐπὶ μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς τέλους πάντων ἐξῆλθε μετὰ τὴν μητέρα τῆς ἐντὸς ὠραίας ἀμαξίας... Σὲ συγχάρω, εἶνε ὠραία.

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Γνωρίζω τώρα τὰ παράπονά σου καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ μίσους σου καὶ τῆς καταδιώξεώς σου. Ὁμιλεῖς περὶ ἀπιστίας, περὶ ψευδούς. Δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπατάσαι.

— ὦ! εἶπεν ἡ Πουλχερία, εἰς μάτην θὰ δικαιολογηθῆς... σέ γνωρίζω.

— Μήπως ἔχω ἀνάγκην δικαιολογίας; Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀπατάσαι. Ὁ ἔρωτός σου, τὸν ὁποῖον θεωρεῖς ἔγκλημα, χρονολογεῖται πρὸ πολλοῦ... Ἄ! ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοὶ τὸν εἶπω φανερὰ καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ τὸν μαντεύσῃς; Τώρα, θὰ ἀνέγνωσες τὴν ἐπιστολὴν, γνωρίζεις τί περιεῖχε. Ἐκείνη, ἡ ὁποία τὸν ἐνέπνευσε, τὸν ἀγνοεῖ καὶ ἂν μίαν ἡμέραν τὸν μάθῃ, μακρὰν τοῦ νὰ τὸν συμερισηθῇ, θὰ ἐροθριάσῃ ὡς κηλιδωθεῖσα... Τὸ γνωρίζω, καὶ ἐντὸς τῆς φυλακῆς μου τὸ προσηθάνομην. Τί θὰ ἐπίστευεν ἄρά γε; Ἐντεῦθεν ἡ ἐπιστολή μου αὐτή. Εἶμαι εὐτυχής τώρα, διότι δὲν τὴν ἔλαβε, διότι δὲν ὑποπέυεται τὸν ἔρωτα αὐτόν... Τετέλεσται... Μόλις ἐγράφη ἡ ἐπιστολή ἐκείνη καὶ τὸ μετενόησα... Πρὸς τί νὰ τὴν γράψω;... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔρθα-

σεσ . . . Ἦτο λοιπὸν προσποίησης ἢ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ ἐκείνη ὅτε σὲ εἶδον; Ἦτο ἡ πρώτη φιλικὴ μορφή τὴν ὁποίαν ἐβλεπον μετὰ δύο μῆνας, ἢ μόνη φωνὴ τὴν ὁποίαν ἤκουσα μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοίχων . . . Καὶ ἦσο σύ, ἢ ὁποῖα ἐσπευσες; σύ, πρὸς τὴν ὁποίαν ὑπῆρξα σκληρὸς καὶ ἀχάριστος; καίτοι μὲ ἐνόμιζες ἔνοχον, ἄτιμον, μὲ ἡγάπας ἀκόμη, καὶ ἐθυσιάζεσο ὑπὲρ ἐμοῦ! . . . Ἄ! ἂν ὑπῆρξεν εἰς τὸν βίον μου μία ἡμέρα, καθ' ἣν σὲ ἡγάπησα, ἢ ἡμέρα αὐτὴ ἦτο ἐκείνη! . . .

— Ἄν ἦτο ἀληθές! . . . ἀνέκραζεν ἐκ τὸς ἑαυτῆς, δακρύουσα.

— Ναί, τὸ αἰσθάνομαι, εἶνε ἀληθές, καὶ μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη.

Καὶ ὠρμηθεὶς πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκείνος τὴν ἀπόθησεν.

— Ἄφες με, ἀνέκραξε, τώρα σὲ ἀποστρέφομαι καὶ σὲ περιφρονῶ!

— Ὑστερον ἀπὸ ὅσα ἔπραξα . . .

— ὦ! ναί! . . . ἐννοῶ, συγγνώμην! . . . Ὅχι! μείνε, σὲ καθικετεύω, εἶπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς μὴ ἀναχωρήσης. Κτύπησέ με, εἶμαι ἄξια. Ἄλλ' ἂν ἐγνωρίζεις πόσον ὑπέφερα! ὁσάκις ἐσυλλογιζόμην τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἐγενόμην παράφρων. Γνωρίζω ὅτι εἶνε ἄτιμον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμα . . . ἀλλ' ἦτο ἐκδίκησις. Ἐπειτα δὲν συνέλαβα ἐγὼ τὴν ιδέαν αὐτὴν; ἀλλ' ἡ Λανζὼν, ἢ ὁποῖα μοὶ ἐπρότεινε χθὲς νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο καὶ συνηνεσα πρὸς ἐκδίκησιν καὶ διὰ τὸ σκανδαλὸν, τὸ ὁποῖον θὰ προέκυπτε καὶ θὰ ἔθετε νέον ἐμπόδιον μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκείνης! Ἄλλὰ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον; τὴν εἶδα καὶ τὴν ἔκρινα. Ναί, εἶνε ἴσως ὠραία, ἀλλ' ὁμοιάζει μὲ κούκλαν, δὲν ἔχει καρδίαν! Βλέπεις, δὲν τὴν συλλογιζομαι πλέον, λησμονῶ τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀγαπᾷς . . . Διότι μὲ ἀγαπᾷς, τὸ εἶπες πρὸ ὀλίγου. Εἶπέ το καὶ τώρα.

Καὶ ἦτο εἰλικρινεστάτη ἡ περιπαθὴς ἐκείνη ἰκεσία. Ὁ Λαυρέντιος ἠσθάνθη ἑαυτὸν συγκεκινημένον καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἄ! τέλος πάντων, ἀνέκραξε, δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον, θὰ ἀγαπῶμεθα πάντοτε.

Καὶ τῷ ἔδωκε θέσιν πλησίον τῆς, μειδιῶσα καὶ ἔνδακρυς, καὶ ἤρξατο νὰ αἰτιῶται ἑαυτὴν, νὰ τὸν λυπῆται, ἐνῶ συγχρόνως προσεπάθει νὰ τὸν διασκεδάσῃ.

Ἦτο ζωηρὰ, τρυφερά, εὐφυής, ὅλη χαρὰ τέλος καὶ θωπεῖα. Πῶς ἠδύνατο ὁ Λαυρέντιος νὰ μείνῃ ἀπαθὴς εἰς τοιαύτας διαχύσεις;

Ἐμέμφθη καὶ οὗτος ἑαυτὸν διὰ τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν του καὶ διὰ τὸν θυμὸν του. Ἐκείνη τὸν διέκοψε.

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς.

— Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ σὲ πνίξω.

— Δὲν πειράζει; ἦτο ἡ χεῖρ σου.

Ἐλαβεν ὕδωρ καὶ ἔπλυε τὸ ξηρανθὲν ἦδη αἶμα, ὅπερ εἶχε ρέσει ἐκ τοῦ κροτάφου ἐπὶ τῆς παρεῖας τῆς. Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε καὶ παρετήρησε τὴν πληγὴν.

— Θὰ μείνῃ οὐλή, εἶπεν.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξε τρέχουσα μετὰ χαρᾶς πρὸς τὸν καθρέπτην.

Εἶτα ἐπανῆλθε πλησίον του καὶ ἐπανάλαβε τὰς φλυαρίας τῆς; τῷ ὑπέμνησε τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν ἔρωτα, πῶς ἐγνωρίστησαν. . . Ὅποῖον πάθος, ὁποῖα μέθη!

— Καὶ δι' ἐσέ, εἶπεν, ἦτο ὁ πρῶτός σου ἔρωσ! ὁ ὁποῖος θ' ἀναγεννηθῇ, θὰ ἀρχίσῃ πάλιν.

Ἄλλ' ἔρωσ σβεσθεῖς δὲν ἀναγεννᾶται πλέον.

Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔλαβον ἤδη πείραν τούτου, ἐν μέσῳ τῶν ἐρίδων καὶ τῶν συμφιλιώσεών των.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ ἀφήσῃ τὴν Πουλχερίαν, ὁ Λαυρέντιος εἶχε μελαγχολικὸν τὸ ὄψος.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε.

— Γνωρίζεις, εἶπεν, ἡ στενοχωρία τῆς φρικώδους αὐτῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. . . ἡ πρόληψις αὐτῆ, ἢ ὁποῖα μὲ καταδικάζει καὶ μὲ ἀπώθει πανταχοῦ. . .

— Ἐχετε θάρρος εἶπεν ὦ! ἂν ἠδυνάμην νὰ σὲ βοηθήσω, δὲν θὰ ἤρνεῖσο, διότι μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε, καθὼς ἄλλοτε; . . .

— Ἀλλὰ βέβαια, σοὶ τὸ εἶπον.

— Δὲν χορταίνω, βλέπεις, νὰ τὸ ἀκούω; εὐχαριστῶ. ὦ, πόσον εἶμαι εὐτυχής!

Μετὰ τελευταῖον ἐναγκαλισμὸν ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Πουλχερία εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ κύψασα ἐκ τοῦ παραθύρου τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός της μέχρι τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ.

Καὶ τότε, μόνη, καταληθθεῖσα αἴφνης ὑπὸ θανασίμου θλίψεως, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἤρξατο ὀλολύζουσα.

— Τετέλεσται! Ἐψιθύρισε, τὸ αἰσθάνομαι, δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον.

ΜΔ'

Καὶ ὄντως, ὁ Λαυρέντιος ἤδη δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον τὴν Πουλχερίαν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀναποφάσιτος, καὶ διερωτώμενος, δι' ἑκατοστὴν φοράν, τίνι τρόπῳ θὰ ἐθριάμβευε κατὰ τῶν κωλυμάτων, ἅτινα ἐγείροντο πρὸ αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων ἐκείνων, ἀνεμνήσθη τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκων, ἅτινα ὤφειλεν εἰς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰ ἀποδώσῃ.

Ἐξῆλθε, καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου του, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

— Ἠσχολήθην ἤδη περὶ τῶν υποθέσεών σου, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον ὄλοι οἱ τίτλοι καὶ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα κατεσχέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σου, θὰ μοὶ ἐγγχειρισθῶν μετὰ τινος ἡμέρας.

Ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠυχαρίστησε καὶ τῷ διηγήθη πόσον ταχέως ἐξέπληρώθησαν αἱ προρρήσεις του καὶ τίνος σκανδαλώδους σκηναῖς ὑπῆρξε μάρτυς τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας.

Ὁ γέρον ὕψωσε τοὺς ὤμους μετ' ἀγακτικῆσεως καὶ ὀργῆς.

— Τί τὰ θέλεις! εἶπε, τὸ ἐμπόριον αὐτὰ ἔχει; πρέπει νὰ πωλῆ τις τὰ πάντα, καὶ ἡ μάλλον ἀναίδης προκήρυξις εἶνε ἡ καλλιτέρα! . . . ἂν τοῦλάχιστον ἐτελείων ἔως ἐδῶ, δυστυχῆ! . . . ἀλλ' ὄχι, εὐρισκόμεθα μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν.

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ διὰ τὸν κύριον Μερὰκ.

— Μὴ ὑπάγῃς ὁ ἴδιος, τῷ εἶπεν, ἐπιφόρτισε ἐμέ.

— Διατί;

— Διότι προαισθάνομαι τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ; θὰ εἶνε ψυχρὰ, ἀγέρωχος, περιφρονητικὴ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Λαυρεντίου ἀπήστραψε.

— Ἀκόμη καλλίτερον, ὅπως τὸν περιφρονῶ, εἶπεν.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ κυρίου Γλαβὼν δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι.

— Δὲν ἐλπίζω, εἶπε, νὰ κατανικήσω τὰς προλήψεις, αἵτινες μὲ καταδιώκουσι, ἀλλ' ὀφείλω τοῦλάχιστον νὰ διαμαρτυρηθῶ διὰ τῆς εὐθείας καὶ εὐσταθοῦς διαγωγῆς μου ἐναντίον τῆς ἀδικίας, τῆς ὁποίας εἶμαι τὸ θῦμα. Ὅφειλω ν' ἀποδείξω τὴν συναίσθησιν τῆς ἀθρότητός μου! Καὶ πῶς! δὲν καταλαμβάνετε ὅτι ἂν ἀποστείλω ὑμᾶς εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ φανῶ ταπεινούμενος, ὅτι ἀναγνωρίζω ἐμαυτὸν ἀνάξιον καὶ ὅτι ὁμολογῶ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξα;

Ὁ δικηγόρος, καὶ τοὶ συγκληθῆς ἐκ τῆς γενναίας ἐκείνης ὑπερηφανείας, ἐπὶ τῶν χειλέων του εἶχεν τὸ πικρὸν καὶ ὠχρὸν μειδίωμα τῆς πείρας.

— Τέλος πάντων. . . τὸ θέλεις; εἶπε.

— Σὰς παρακαλῶ.

Ὁ κύριος Γλαβὼν τῷ κατέβαλε τὰς 4 χιλιάδας φράγκων, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

Ὁ Λαυρέντιος διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Τρεβίζης, ἐν ἣ κατῴκει ὁ κύριος δὲ Μερὰκ. Ὁ ὑπηρέτης, εἰς ὃν ἀπετάθη διδῶν τὸ ὄνομά του, ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ; τέλος ἐπέστρεψε καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν ἐξέλθει.

Δις ἀκόμη, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ Λαυρέντιος παρουσιασθεὶς ἔλαβε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Παρὰ τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μείνῃ γαλήνιος καὶ ἀπαθὴς καὶ ὑπὸ τὸ κτύπημα ἀκόμη ὕβρεως, ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ὑπόκωπον ὀργὴν, διότι ἦτο προφανὲς ὅτι ἐκ συστήματος τῷ ἠρνοῦντο τὴν εἴσοδον.

Ἀνέβαλε δὲ διὰ τὴν ἐπιούσαν πᾶσαν νεωτέραν ἀπόπειραν.

Τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, περιεπάτει τυχαίως. Εὐρεθεὶς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, πλησίον τοῦ μεγάρου Σουσα, εἶδεν ἀμάξας εἰσερχομένας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου καὶ ἀνεμνήσθη ὅτι ἦτο ἡμέρα ὑποδοχῆς.

Ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἐκ φόβου μὴ ἀναγνωρισθῇ, καὶ ἐπανεῖδε νοερώς τὰς ἐσπερίδας ἐκείνας, καθ' ἃς διέλαμπεν ἡ Αἰμιλία, εἰς ἃς δὲν θὰ ἦτο πλέον δεκτός.

Εἰς ἐν τῶν ὀχημάτων ἐκείνων ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν τὸν κύριον δὲ Μερὰκ. . . ὅστις τῷ διημισηθῆται ἄλλοτε τὰ βλέμματα τῆς Αἰμιλίας! Ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του λυσσώδη ζηλοτυπίαν. . .

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνεμνήσθη τὰς συμβουλὰς τοῦ κυρίου Πλαβῶν· ἐσκέφθη ὅτι ἂν τὴν ἐπαύριον ἐπανεβλεπε τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῆ.

Ἐγραψεν ἐσπευσμένως λέξεις τινάς, ἃς περιέκλεισεν ἐντὸς φακέλλου μετὰ τεσσάρων τραπέζογραμμάτων τῶν χιλίων φράγκων, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸν εἰς τὸν θυρῶν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ.

Τὴν ἐπαύριον, δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτε ἀναγνώσας ἐφημερίδα τινά, προσέβαλον τοὺς ὀφθαλμούς του αἱ γραμμαὶ αὗται :

«Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἀπέστειλε χθὲς εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πτωχοκομείου ποσότητα τεσσάρων χιλιάδων φράγκων.»

Ἀνεσκίρτησε διὰ τὴν ὕβριν ταύτην καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ὁδὸν Τρεβίζης· τῷ ἐπανελάβον ἀκόμη ἀπαξ ὅτι ὁ κύριος δὲ Μερὰκ δὲν εἶχεν ἐπανελάθει. Ὁ Λαυρέντιος, πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου, καὶ ἤδη ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐπέμεινε μετὰ τινος βίας. Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ εἰσῆρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν.

— Τί τρέχει ; εἶπε. Παρατηρήσας δὲ τὸν Λαυρέντιον συνωφρυνθῆ.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος, παρουσιάσθη χθὲς τρίς εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Καὶ τρίς ἐδοκιμάσετε τὴν ἀηδίαν, νὰ μὴ γείνεται δεκτός, εἶνε ἀληθές.

— Θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος σήμερον, κύριε ;

— Ναί, χάρις εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία μὰς ἔθεσεν ἀντιμετώπους· εἰσέλθετε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρίσκοντο ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἰσθε βεβαίως ἐλεύθερος νὰ κλείσετε τὴν θύραν σας εἰς οἰονδήποτε θέλετε· ἐν τούτοις ἡ ἐπίμονος ἀρνησις νὰ μὲ δεχθῆτε, ἐνῶ εἶχον σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ σας ἰδῶ, καὶ πρὸ πάντων ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγήσετε πρὸ μικροῦ τὴν ἀρνησίαν σας, ὁμοιάζουσιν ἤδη, θὰ τὸ ὁμολογήσετε, πρὸς ὕβριν.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶνε ὕβρις.

— Καὶ τί εἶνε λοιπόν, σας παρακαλῶ ;

— Εἶνε ἡ φυσικὴ καὶ ἀναγκαία συνέπεια καταστάσεως, τὴν ὁποίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω, φαίνεσθε κακῶς ἐννοοῦντες.

— Ἄ !... θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν μοὶ τὴν ἐξηγήσετε.

— Μετ' ὀλίγον· διότι νομίζω ὅτι δὲν ἤλθατε δι' αὐτό.

— Ὅχι, κύριε· ἤλθον δι' αἰτίαν ἄλλην ἐπίσης σοβαράν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀρνηθῆτε τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ ἀναγνωρίσητε ἀληθῆ ὕβριν.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἀρνοῦμαι· διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ σας ὕβριζε, θὰ ἦτο ἄνδρος.

— Διατί ;

— Διότι δὲν δύνασθε νὰ τῷ ζητήσετε λόγον.

— Φρονεῖτε ;

— Εἶνε τόσο ἀληθές, ὥστε εἰσθε ἡ-

ναγκασμένος νὰ ἔλθητε ὁ ἴδιος καὶ ζητήσετε μίαν τῶν ἐξηγήσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἰθίσται νὰ ζητοῦν διὰ δύο φίλων.

— Ἄν ἀπλῆ διατύπωσις σας ἐμποδίζει, ἡσυχάσετε, θὰ φροντίσω. Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἂν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπατε εἶνε ἀληθές, ὅτι ἂν τις μὲ προσέβαλλε θὰ ἦτο ἄνδρος, λυποῦμαι δι' ὑμᾶς, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἴσθε σεῖς !

— Κύριε.

— Ἐστείλατε καὶ ἡ ὄχι εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πτωχοκομείου τὰς τεσσαρὰς χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας σας ἀπέστειλα χθὲς ;

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Ἐκ τῶν ἐφημερίδων... Εὐρίσκετε ὅτι ἡ ὕβρις εἶνε ἀρκετὰ δημοσία.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἐφάνη λίαν στενοχωρηθεῖς.

— Δὲν προσεῖδον τὴν δημοσίευσιν ταύτην, εἶπε, καὶ λυποῦμαι δι' αὐτήν.

— Καὶ νομίζετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι θὰ ἀρκεσθῶ εἰς μόνην τὴν λύπην σας ταύτην ;

— Πρέπει ἐν τούτοις ν' ἀρκεσθῆτε, διότι δὲν δύναμαι νὰ σας παρέξω καὶ δὲν δύνασθε νὰ λάβητε σεῖς αὐτήν.

— Καλλίστα! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιήματος· εἰσθε βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἐμειδιάσε.

— Μὴ προσθέσετε οὐδὲ λέξιν, εἶπε, καὶ ἐπειδὴ ἐκάματε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἔλθητε ὁ ἴδιος καὶ ζητήσετε ἐξηγήσεις, ἀκούσατέ τας· θὰ εἶνε σκληραί, τόσο τὸ χειρότερον διὰ σας ! Πᾶσα ὀφειλὴ ἐκ χαρτοπαιγνίου, ἡ ὁποία δὲν ἐξοφλεῖται εἰς τὴν λήξιν τῆς, εἶνε ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς βραδύτητος ἄκυρος. Χθὲς, ἡδύναμην ν' ἀρνηθῶ τὰ χρήματα αὐτά, καὶ οὐδὲν δικαίωμα θὰ εἶχατε νὰ δυσχερεστηθῆτε.

— Ἡθέλατε πράξει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς πάντα ἄλλον ;

— Ὅχι.

— Ἀρκεῖ.

— Δὲν ἀρκεῖ. Περιμείνατε. Ὅταν τις ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κατηγορίαν, ἣτις ἐβάδυνε προχθὲς ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σας, δὲν ἀπαλλάσσεται διὰ μόνης τῆς ἀφωτικῆς ἀποφάσεως. Πρέπει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀφώρητά του, καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνει διὰ μόνης τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου κατεδιώχθη. Πρὸ τούτου, δὲν ἔχει κοινωνικὴν θέσιν, οὐδὲ εἰσοδὸν εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶνε μὴδὲν· δὲν ὑπάρχει. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ, εἶνε ἀμφίβολόν τι αἰσθημα, ὁμοιάζον πρὸς οἶκτον. Διατί νὰ παρουσιασθῆτε χθὲς ἐνταῦθα ; Διατί νὰ μοὶ φέρητε τὰ χρήματα αὐτά, τὰ ὁποία δὲν ἡδύναμην νὰ διαθέσω ὑπὲρ ἐμοῦ ; Ὅτε ἔλαβον αὐτά, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ σας τὰ ἐπιστρέψω, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ὕβρις δι' ὑμᾶς, καὶ ὄφειλον ν' ἀποφύγω πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ ἐκλειφθῆ ὡς τοιαύτη. Ὅθεν ἀπέστειλα τὰ χρήματα εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, φρονῶν ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἐπερατοῦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἄλλ' ὄχι ! φαίνεται

ὅτι ἐδημοσίευσαν τὴν εὐεργεσίαν μου. Δὲν εἶχον προῖδει τὴν ἀδιακρισίαν αὐτήν. Σὰς ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου περὶ μετανοίας, περὶ συγγνώμης... τοῦτο δὲν σας ἱκανοποιεῖ, καὶ τὸ ἐννοῶ. Λοιπόν ! θὰ ἐξιλεώσω μὲχρι τέλους τὴν ἀπερισκεψίαν μου. Μοὶ ζητεῖτε ἱκανοποίησιν, ἔστω !

— Ἄ ! τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— ὦ ! μὴ χαίρετε. Πρέπει πρῶτον νὰ εὔρετε δύο τιμίους ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι θὰ δεχθῶσι νὰ ...

Ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρὸ πολλοῦ μόλις ἡδύνατο νὰ κρατήσῃ ἑαυτόν, μικροῦ δεῖν νὰ παραφερθῆ, ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς, αὐριον τὸ πρῶν δύο ἐκ τῶν φίλων μου θὰ εἶνε ἐδῶ.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.

Καθ' ὁδόν, καὶ ἐνῶ ἐβάδιζε μετὰ ζωηρότητος, προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτόν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ ἀρνηθῶσιν οἱ φίλοι του τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην. Ἡ ὕβρις δὲν ἦτο ἀρκούντως δυνατή ;... καὶ εἶχεν ἐπέσει τόσο πολύ, ὥστε νὰ τὴν ἀνεχθῆ ;

Ἦρξις τὰς ἀναζητήσεις του, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν διότι ἕκαστος κατανοεῖ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ εἰς ἦτο ἀπὼν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ θὰ ἐπανερχετο μετὰ μίαν ἐβδομάδα· ὁ ἄλλος, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν ἡδύνατο ἐμελελε νὰ λάβῃ δικαστικὴν ἢ συμβολαιογράφου θέσιν, καὶ τοιαύτη ἀφροσύνη θὰ κατέστρεφε τὸ μέλλον του· ἕτερος θ' ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν καὶ ἄλλος ἦτο ἀδιάθετος, ἔπασχεν ἐκ πυρετοῦ. Πανταχοῦ ἀποτυχίαι· τῆ ἀληθείᾳ ἦσαν ἀπηλπισμένοι, διότι ἡδύνατο νὰ τῷ παρέξωσι τὴν ἐκδούλευσιν αὐτήν. Ὅπως δὲ ποτε τὸν συνεχαίροντο διὰ τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεώς του. Ἦτο περὶεργος ἡ κατηγορία αὕτη· ἦτο ὅμως καὶ τυχερός, διότι κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγθῆ.

«Ἦτο τυχερός». Ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ τὰς λέξεις ταύτας εἰκοσάκις. Τέλος, ἀπελπισθεῖς, μακρινῶς ἡσθάνθη ἑαυτόν βασανιζόμενον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ραπίσῃ τοὺς ἀχρεῖους ἐκείνους φίλους καὶ νὰ τοὺς κάμῃ τοῦλάχιστον ἐχθρούς, ἀφοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ τοὺς μεταχειρισθῆ ὡς μάρτυρας.

Ὁ μόνος, ὅστις δὲν ὑπέκρινε τὴν ἀρνησίαν του, ὑπῆρξεν ὁ κύριος Ὀρνέλ.

— Αὐτὸ τὸ ὅποσον μοὶ ζητεῖτε, εἶπεν, εἶνε ἀδύνατον.

— Ὄστε, καθ' ὑμᾶς, εἶμαι δολοφόνος καὶ ἡ ἀθώωσις μου εἶνε ἄδικος.

— Δὲν φρονῶ διόλου αὐτό.

— Ὅπως δὲ ποτε ἀμφιβάλλετε.

— Ἐ ! τί σας μέλλει τί σκέπτομαι, ὑπάρχει τὴ περὶ τοῦ ὁποίου, δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν, οὔτε σεῖς οὔτε ἐγώ : ἡ πρόληψις, ἡ κοινὴ γνώμη ὅσον παράλογος καὶ ἂν εἶνε. Ἡ ἀπόφασις, ἣτις σας ἀθωεῖ, εἶνε κυρίαρχος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐδὲν σημαίνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐπικυρώσετε αὐτὴν διὰ τρανωτάτης ἀποδείξεως τῆς ἀθωότητός σας, δὲν θὰ ὑπάρξωσι δι' ὑμᾶς οὔτε ἀντίπαλοι οὔτε μάρτυρες.

— Τότε πρέπει να υφίσταμαι όλες τὰς ὑβρεις ;

— Όχι. Ἀπευθυνθήτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν θέλω τοιαύτην προστασίαν.

— Τότε καθήσατε ἡσυχος, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι δι' ὑμᾶς.

— Ἀπατάσθε. Ἐὰν δυνθῶ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, ν' ἀναγκάσω τὸν κύριον δὲ Μερὰκ νὰ κτυπηθῆ μετ' ἐμοῦ.

— Τίνι τρόπῳ ;

— Προσβάλλων αὐτὸν δημοσίᾳ. Ἐὰν τὸν ραπίσω, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

— Ὑστερον ὁ κύριος δὲ Μερὰκ θὰ προσκαλέσῃ ἓνα κλητῆρα καὶ θὰ σᾶς συλλάβῃ.

— Αὐτός ;

— Ἀναμφιβόλως, καὶ πολὺ ἡσύχως, σὲ βεβαίῳ, κανεὶς δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ.

— Ἔστω, θὰ ἰδωμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ γαλήνη καὶ ἡ σκέψις ἐπανῆλθον εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ αἱ παραφοραὶ του εἰς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ καταλήξωσιν. Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γείνει, μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβιζῆς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, ἔρχομαι μόνος.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ὑπεκλίθη ὡς εἰ ἔλεγεν, εἶμαι βεβαίως.

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρκεῖ βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Όχι, κύριε.

— Λοιπὸν μοὶ δίδετε προθεσίαν ; Ἀναγκάζομαι νὰ τὴν δεχθῶ, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ νὰ εἶνε βραχεῖα.

— Καὶ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σᾶς συγχαρῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, χαίρετῶν αὐτόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀναλθὼν εἰς τὸ ὄχημα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

[Ἔπεται συνέχεια]

στρεφεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ πιστεῦθῃ ὅτι ὁ Ὀράτιος ἦτο ὁ ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά της.

Βεβαίως τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐλύπησε δριμύτατα αὐτόν, αἰσθανόμενον πρὸς αὐτὴν τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἔτρεφεν... ἀλλὰ καὶ ἡ θυσία αὕτη ἦτο ἀνταξία αὐτοῦ.

Στιγμάς τινας ὅπως συνέβη. Ἴδου τί εἶχε ζητήσει ἡ Μέρση.

Μετὰ παρέλευσιν τινῶν τοιούτων ἐστράφη αὐτῆς ἐκ νέου πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ της εἶχεν ἀνακτῆσει τὴν εὐστάθειάν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμειναν προσηλωμένοι τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ Ὀρατίου, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ δυστυχῆς κόρη, ἐστερημένη ὡς ἐγὼ παντὸς φίλου εἰς τὸν κόσμον, ὅτε τῇ ἐγένετο αἰσθητὴ ἐν ὅλῃ τῇ παρομαρτούσῃ φρικαλεότητι αὐτῆς ἡ ἀτίμωσις, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ;

Ἐὰν εἶχον γονεῖς, τῶν ὁποίων ἡ τρυφερότης νὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ καὶ μὲ συμβουλεύσῃ, οἱ ἄθλιοι, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶχον ἐμπέσει, ἦθελον ὑποστῆ τὰς συνεπείας τοῦ νόμου.

Ἄλλ' ἠγνόουν, ὅχι ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον πᾶν παιδίον, τὰς ἀναγκαῖας διατυπώσεις ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὸν νόμον.

Ἐἶχον, θὰ μοὶ εἶπητε, ἄλλην ὁδὸν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν νὰ τραπῶ.

Αἱ φιλανθρωπικαὶ ἐταιρίαι θὰ μ' ἐδέχοντο καὶ θὰ μὲ συνέδραμον ἐὰν ταῖς καθίστων γνωστὴν τὴν θέσιν, εἰς τὴν διετέλουν.

Ἄλλὰ δὲν ἐγνώριζον περισσότερον τὰς φιλανθρωπικὰς ἐταιρίας ἢ ὅσον καὶ τὸν νόμον, ὅστις ἠδύνατο νὰ μ' ἐκδικήσῃ.

Τούλάχιστον ἴσως διὰ μέσου αὐτῶν ἠδυνάμην νὰ καταρύω πάλιν πλησίον ἐντίμων ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχον ζῆσει μέχρι τότε.

Ὅταν μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινῶν ἀνέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου, ἠσχυνόμην νὰ ἀντικρύζω ἐντίμους ἀνθρώπους.

Ἄνευ προστασίας, ἄνευ ἐλπίδος, χωρὶς ν' ἀμαρτήσω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θελήσω, κατέπεσα τὴν ἐπαίσχυντον πτώσιν, ἣν τόσαι μυριάδες γυναικῶν υφίστανται ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἣτις πτώσις μοὶ ἐνεκόλαψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ ἀνεξίτηλον τῆς ἀτιμίας στίγμα.

Ἐκπλήττεσθε ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ μου, ἣν κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην σᾶς ἀποκαλύπτω ;

Ἄλλ' ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τοὺς δικηγόρους σας, ὅπως σᾶς συμβουλεύωσι τὰ χρῆζοντα ἐκάστοτε δικαστικὰ φάρμακα, ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τὰς ἐφημερίδας σας, τὰς ἐγκυκλίους σας, τοὺς δραστηρίους φίλους σας, οἵτινες ἀκαταπαύστως ἐξυμνοῦσιν εἰς τὰ ὠτὰ σας τὰ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα... ὑμεῖς, οἵτινες εὐμοιρεῖτε τὸσαν πλεονεκτημάτων, οὐδ' ἀμυδρότατα δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν πληρεστάτην ἀγνοίαν τοῦ πέρξῃ κόσμου ἐν ἡ διατελοῦσιν αἱ δυστυχεῖς ὑπάρχεις, αἱ ὅμοιαι ὑμῶν... ἀλλ' ἀπολωλυεῖτε...

Οὐδὲν γνωρίζουσι καὶ οὐδεὶς κοινωνεῖ μετ' αὐτῶν. Ἐξαιρέσει τῶν φθορέων, οἵτινες, ἀπὸ τῆς προνομιεύχου κοινωνίας ὁρμῶντες, λαμβάνουσι τὰ θύματα τῶν ἐκ τῆς ταξείως τῶν δυστυχῶν. Ἄλλὰ περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, ἅτινα ἡ κοινωνία ἰδρύει ἀκριβῶς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν, οὐδὲ ἰδέαν τινὰ ἔχουσιν.

Ὁ σκοπὸς τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, τὸ μέσον τοῦ ν' ἀνεύρητις αὐτὰ καὶ τοῦ νὰ τύχῃ τῆς περιθάλψεως τῶν, ὧφειλον νὰ ἦσαν μεγάλοις χαρακτηρισμοῖς τοιχοκολλημένα εἰς τὰς γωνίας πασῶν τῶν ὁδῶν.

Τί γνωρίζομεν περὶ τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ταμειουτηρίων, ἢ τί περὶ τῶν εὐγλώττων ὑπὲρ αὐτῶν ἀγορευόμενα ἢ ποῦ κἂν ὑποπίπτουν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀποκλήρων αἱ ὑπὲρ αὐτῶν φιλοκαλῶς ἐκτετυπωμένα ἐγκύκλιοι ;

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ περιστατικὸν πτωχῆς τινος ἐγκαταλελειμμένης ὑπάρξεως, γυναικὸς τὸ πλεῖστον, ἣτις ἐκμετρεῖ τὸ ζῆν εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ φιλανθρωπικοῦ τινος καταστήματος, ὅπερ θὰ ἤνοιγε πρὸς αὐτὴν τὰς πύλας του, ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς δημοσιογραφικὸν πυροτέχνημα ὅπως ἐκπλήξῃ τοὺς ἀναγνώστας καὶ διεγείρει τὴν φρίκην των... καὶ κατόπιν λησμονεῖται !

Οἷος φροντίδας καταβάλλετε ὅπως γνωρίσητε εἰς τοὺς πλουσίους νέον τι ἔργον, νέαν ἐφημερίδα ἢ νέον φάρμακον, τὰς αὐτὰς καὶ μείζονας καταβάλλετε ὅπως καταστήσητε γνωστὰς εἰς τοὺς ἀποκλήρους τὰ φιλανθρωπικὰ διάφορα δημόσια ἀστυλα ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρύει ἡ κοινωνία ἢ ἡ πολιτεία, καὶ τότε θὰ σώζητε πλείστας ὑπάρχεις.

Ἐὰ μὲ συγχωρήσητε καὶ θὰ μὲ ἐννοήτε, ἐλπίζω, καλῶς, ἐὰν δὲν λέγω τι πλεόν περὶ τῆς περιόδου ταύτης τοῦ βίου μου.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φθᾶσω εἰς ἓν ἕτερον ἐπεισόδιον τοῦ σταδίου μου, ὅπερ διὰ δευτέραν φοράν μὲ ἠγαγεν ἐπὶ δικαστηρίου.

Ὅσον θλιβερὰ καὶ ἂν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ πεῖρα τοῦ βίου, δὲν μὲ εἶχεν ἐν τούτοις μάθει νὰ σκέπτομαι κακῶς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἐῦρον συμπαθεῖς καρδίας, αἰσθανθείσας ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ ἅμα ταῖς πρώταις θλίψεσι, καὶ εἶχον καὶ φίλας... πιστάς, γενναίας φίλας, πλήρεις αὐταπαρνήσεως... μεταξὺ τῶν ἐν κακοδαιμονίᾳ ἀδελφῶν μου.

Μία τῶν ἀτυχῶν τούτων γυναικῶν, ἀπελθούσα τοῦ κόσμου τούτου, ἐν τῷ ὀπιῶν τόσον σκληρῶς εἶχε δοκιμασθῆ... ὅπερ εὐχαρίστως ἀναπολώ... ἐφέλιμυεν ἰδιαζόντως τὴν συμπαθειάν μου.

Δὲν ἐγνώρισα ἐκτὸς αὐτῆς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἄλλην, μᾶλλον συμπαθεστέρην καὶ ὀλιγώτερον ἐγωϊστικὴν αὐτῆς.

Ἐζῶμεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφάκι.

Πλέον ἢ ἀπαξ, εἰς ὦρας ζοφεράς, ὅταν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἐπολιόρκει τὰς ἀπελπιστικὰς σκέψεις μου, ἢ εἰκὼν τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης, ἣν εἶχον ἀφήσει κατὰ μόνον νὰ πάσχῃ, ἀναπαρίστατο εἰς τὴν

φαντασίαν μου και με συνεκράτει...
 Δυσκόλως θα δυνηθήτε να έννοήσητε
 ό,τι σας λέγω, άλλ' έν τούτοις άκούσατέ
 το : και ήμεις, μάλιστα ! και ήμεις είχο-
 μεν τας εύτυχεις ήμέρας μας.

Όσακις εκείνη ή έγω κατορθούμεν να
 αποταμιεύωμεν όβολόν τινα είχομεν λά-
 βει την εύχάριστον συνήθειαν να προσφέ-
 ρωμεν ή μεν προς την δε άσήμαντά τινα
 δώρα, και... πράγμα παραδοξότερον έτι...
 ήσθάνομεθα άμοιβαίως τσαούτην ήδονήν
 και χαράν εκ των προσφερομένων και ά-
 ποδεκτών γενομένων δώρων τούτων, ως
 εάν είχομεν την αύτην καρδίαν ως και οι
 τίμιοι των ανθρώπων και ως εάν ήμεθα
 αι εύποληπτότερα των γυναικων !

Ήμεραν τινά παρέλαβον την φίλην μου
 και μετέβημεν όμοι ές τι έμπορικόν κα-
 τάστημα όπως αγοράσω και τη προσφέ-
 ρω... μίαν ταινίαν, όπως κατασκευάση
 έξ αύτης κόσσυμβόν τινα δια την έσθητά
 της.

Εκείνη όφειλε να την εκλέξη και έγω
 έμελλον να την πληρώσω. Ήτο ώραιστά-
 τη ταινία.

Τό κατάστημα ήτο κατάμεστον και
 ήναγκάσθημεν να περιμένωμεν όλίγον μέ-
 χρις ου εύκαιρήτη τις των υπαλλήλων ό-
 πως μάς ύπηρετήση.

Παραπλεύρως μου, ένθ μετ' της φίλης
 μου ιστάμεθα πρό του λογιστηρίου του
 καταστήματος, γυνή τις, πολυτελέστατα
 ένδεδυμένη, έξήταζε ρινόμακτρα τινα, τ'α
 ρινόμακτρα ταύτα ήσαν λεπτότατα κεν-
 τημένα, άλλ' ή έξαιρετος κυρία ήτο πολύ
 δύσκολος.

Τ' άνέτρεπε περιφρονητικώς και έσχη-
 μάτισεν έν τοιοϋτον εις δεματίδιον, ένθ
 προσποιείτο ότι έξήτει και έτερα τινα
 είδη όπως έξετάση.

() υπάλληλος, παραλαμβάνων εκ του
 μέσου τ'α διεσκορπισμένα μανδήλια, παρε-
 τήρησεν άμέσως ότι έλειπεν έν έξ αύτων.

Ήτο δε πληρέστατα βέβαιος ότι εύκό-
 λως ήδύνατο να τ' ανακαλύψη, διότι έφε-
 ρον ιδιαίτερόν τι σημεϊον, έξ ου ήδύνατο
 να τό διακρίνη.

Ήμην πενιχρώς ένδεδυμένη και ιστά-
 μενη και έγω πλησίον των μανδηλιων.

Ό υπάλληλος, όστις υπόπτεισε την
 κλοπήν, άφου έρριψε κατ' έμου βλέμμα
 ταχύ, άνέκραζε προς τον προϊστάμενόν
 του :

— Κλείσατε την θύραν !... ύπάρχει
 μία κλέπτρια εις τό κατάστημα.

Εκλείσθη ή θύρα. Ανεζήτησαν τό μαν-
 δήλιον... άλλ' εις μάτην.

Κλοπήν πράγματι είχε τελεσθή και κα-
 γορήθην έγω ότι ήμην ή κλέπτρια.

Δέν θα σας είπω τί ήσθάνθη την
 στιγμήν εκείνην, άλλ'ά μόνον τί συνέβη.

Ήρεύνησαν επ' έμου και άνευρον τό
 κλαπέν μανδήλιον έντός του θυλακίου
 μου.

Ή πραγματική κλέπτρια, ήτις ιστατο
 πλησίον μου, φοβηθείσα μη ανακαλυφθή,
 ήδυνήθη, χωρίς ούδεις να παρατηρήση
 αύτην, να ένθέση κρυφίως τό κλοπιμαϊόν
 εις τό θυλάκιόν μου.

Ό καταχθόνιος οϋτος δόλος, εινε, φαι-
 νεται, οικειος εις τους έμπείρους κλέπτας
 του τοιοϋτου είδους, όταν επίκειται ή ά-
 νακαλύψις των.

Φεϋ !... Ήτο πλέον ή περιττόν και να
 διαμαρτυρηθώ καν περι της εύθύτητός
 μου.

Τό είδος του βίου μου δέν ήδύνατο να
 μοι δώση εύμενεις συστάσεις...

Επειράθη ή φίλη μου να συνηγορήση
 υπέρ έμου...

Αλλ' όποια τις ήτο και εκείνη ;
 Γυνή της άπωλείας και αύτη !...

Ή μαρτυρία της οικοδοespoίνης μου
 υπέρ της τιμιότητός μου δέν έτελεσφό-
 ρησε ποσώς. Τί ήτο και αύτη ; Ένφκία-
 ζεν έπιπλωμένα δωμάτια εις γυναίκα α του
 είδους μου και τουτο μόνον ήρκει όπως
 έξουδετερώση την αλήθειαν έν όμολόγει.

Κατεδιώχθην και εκηρύχθην ένοχος.

Ή άφήγησις της πτώσεώς μου εινε ήδη
 πλήρης, κύριε Δεχόλτ.

Όλίγον διαφέρει εάν υπήρξα άθώα ή
 ου. Τό αίσχός μου μένει άνεξίτηλον.

Εφυλακίσθην ως κλέπτρια.

Ή διευθύντρια της φυλακής υπήρξεν ή
 πρώτη ανθρωπίνη ύπαρξις, ήτις ήσθάνθη
 ένδιαφέρον υπέρ έμου.

Ανέφερον εύμενώς περι της διαγωγής
 μου και όταν έληξεν ό χρόνος της ποινής
 μου, μοι ένεχείρισεν έπιστολήν συστατι-
 κήν προς την ειλικρινή μεν αύτης φίλην,
 ένθερμον δε προστάτιδά μου των τελευ-
 ταιων έτών... προς την γυναίκα, ήτις
 μέλλει να έλθη ένταϋθα, όπως με παρα-
 λάβη και με οδηγήση εις τό "Ασυλον.

Από της στιγμής ταύτης ό βίος μου,
 ουδέν άλλο εινε ή μάταιαι απόπειραι γυ-
 ναικός όπως ανακτήση άπολεσθεισαν κα-
 τάστασιν.

Ή Προϊσταμένη, δεχομένη με έν τῷ
 "Ασύλῳ με είχεν ειλικρινώς προειδοποιή-
 σει, ότι θα εύρισκον τρομερά έμπόδια, επί
 της οδοϋ μου.

Είδεν όμως ότι ήμην ειλικρινής και
 ήσθάνθη υπέρ έμου την συμπάθειαν και
 άγάπην αληθώς γενναίας και εύγενοϋς
 καρδιάς.

Εγώ έξ άλλου δέν έτρεμον πρό της ι-
 δέας του ν' αρχίσω έξ αρχής βραδεί βή-
 ματι νέον σταδίον μεθ' οϊων δήποτε πό-
 νων και μόχθων, άκόμη και αν ώφειλον να
 εισέλθω αύθις εις τον έντιμον βίον και
 δια της ταπεινοτέρας θύρας... της οικι-
 ακής ύπηρεσίας.

Αφου λοιπόν ενέπνευσα καλήν περι έ-
 μου ιδέαν έν τῷ "Ασύλῳ, επέτυχ'α να δο-
 κιμάσω την τύχην μου, εισερχομένη εις
 την ύπηρεσιαν αξιοσεβάστου οικίας.

Ειργαζόμενη πολύ και χωρίς ποσώς να
 παραπονῶμαι. Αλλά ή άπαισία κληρονο-
 μία της μητρός μου έστράφη πάλιν έναν-
 τίον μου.

Τό άτομόν μου έξήγειρε τό ένδιαφέρον
 των περι έμέ. Οι τρόποι μου και αι συ-
 νήθειά μου δέν ήσαν τρόποι και συνή-
 θειαι της τάξεως των γυναικων, εις ην ή
 τύχη μου με είχε ρίψει.

Εδοκίμασ'α εκ νέου την τύχην μου εις

άλλην οικίαν... πάντοτε τό από άπο-
 τέλεσμα.

Θα ήδυνάμην ν' άντέσχω κατ'α των ύ-
 πονοιων και της ζηλοτυπίας, άλλ' ήμην
 άνυπεράσπιστος όταν ή περιέργεια έπι-
 ειτο τας κατ' έμου εφόδους της.

Αργά ή γρήγορα αι έρευναι απέληγον
 εις την αποκαλύψιν της αληθείας.

Ενίοτε οι ύπηρεται με ήπειλουν να
 θυσιάσουν υπέρ του σκοπου της έντελοϋς
 αποκαλύψεώς μου όλόκληρον την καθ' έ-
 βδομάδα έλευθερίαν των, και εύρισκόμην
 ήναγκασμένη να έγκαταλείψω την οικίαν,
 έν ή ζεμενον.

Ενίοτε, αν υπήρχε νέος εις την οικο-
 γένειαν, ή κακολογία με καθίστα κέντρον
 των προσβολων της, ως και εκείνον... και
 ήναγκάζομην και εκ του λόγου τουτου
 ν' απομακρύνωμαι.

Εάν επιθυμητε να μάθετε περι της πε-
 ριόδου ταύτης του βίου μου εκτενεστέρας
 πληροφορίας, ή δεσποινίς Βράδον εινε εις
 θέσιν να σας επαναλάβη την ιστορίαν μου
 των θλιβερων τουτων ήμερων, την όποιαν
 διηγήθην προς αύτην κατ'α την αξιομνη-
 μόνευτον νύκτα, καθ' ην την συνήτησα
 εις την γαλλικήν καλύβην. Δέν έχω τό
 θάρρος να την επαναλάβω εκ νέου.

Μετα παρέλευσιν βραχέος χρονικου δια-
 στήματος απήυδησα εκ του απέλπιδος
 τουτου αγῶνος.

Ή απέλπισία έβάρυνεν επ' έμου και με
 κατέθλιβεν... Απώλεσα πασαν έλπίδα
 περι της εύσπλαγχνίας του Θεου...

Πολλάκις έτρεξα μέχρι μιας γεφύρας
 και, βλέπουσα κυλιόμενα υπ' έμέ τ'α με-
 λαν'α του ποταμου ρεϊθρα, έλεγον κατ'έ-
 μαυτην :

— "Ετεραι γυναίκες απέτόλμησαν
 διατί να μη τό αποφασίσω και έγω ;

Κατ' εκείνην την εποχήν μ' έσώσατε,
 κύριε Γκραϋ... ως μ' έσώσατε και μετέ-
 πειτα.

Απετέλουν μέρος του ακροατηριου σας
 όταν εδιδάξατε από του άμβωνος του να-
 τιδίου του "Ασύλου.

"Αλλατι τινές, χάρις εις ύμας τότε, προσ-
 φικειώθησαν με την σκληράν τύχην μας.

Εξ όνόματός των, και δι' έμέ αύτην,
 σας εύχαριστώ, κύριε.

Ελησμόνησα πόσος χρόνος διέρρευσε
 από της εύτυχους ήμέρας, καθ' ην μάς
 παρεμυθήσατε και μάς ενισχύσατε μέχρι
 της εκρήξεως του μεταξύ Γαλλίας και
 Γερμανίας πολέμου. Αλλά δέν θα δυνηθώ
 ποτέ να λησμονήσω τό έσπέρας εκείνο,
 καθ' ο ή Προϊσταμένη με εκάλεσεν εις τό
 δωμάτιόν της και μοι είπεν :

— Αγαπητόν μου τέκνον. Ασκώπως
 και ακάρπως δαπανάτε ένταϋθα τον βίον
 σας. Έχετε ακόμη αρκετόν θάρρος όπως
 ριφθήτε εις ζωήν δράσεως, δύναμαι να
 σας προσφέρω έτέραν θέσιν.

Επί ένα μήνα ήσκούμην εις τι εκ των
 νοσοκομειων του Λονδίνου.

Όταν με είδετε δια πρώτην φοράν, κύ-
 ριε Δεχόλτ, έφερον εισέτι την ως νοσοκό-
 μου στολήν μου, άλλ' άποκρυπτομένην

ὕπο φαϊνὰν ἐσθῆτα ἀπό τε ὕμων καὶ τοῦ κόσμου ὄλου.

Γνωρίζετε ὅ,τι διέτρεξε κατόπιν γνωρίζετε πῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Βεβαίως δὲν ἐπεζήτησα νὰ ὠφελῆθω ἐκ τῶν δοκιμασιῶν καὶ θλιψέων μου ἀφηγουμένη ὑμῖν τὴν θλιβεράν τοῦ βίου μου ἱστορίαν.

Σὰς τὴν περιέγραψα εἰλικρινῶς, ὅποια ἦτο, ὅταν συνήτησα τὴν δεσποινίδα Βράδον... Ἱστορία βίου ἀπέλπιδος.

Θὰ δυνηθῆτε λοιπὸν νὰ κατανοήσητε τὸν πειρασμόν, ὅστις μὲ κατέλαβεν, ὅταν ὁ γερμανικὸς μύδρος ἐπληξέε θανασίμως τὸ θυμὸν τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ;

Ἐκεῖτο ἐκεῖ... ἔμπροσθέν μου νεκρά... Τὸ ὄνομά της ἦτο ἀκηλίδωτον.

Τὸ μέλλον της μοὶ ὑπέσχετο τὴν ἀνταμοιβήν, ἣν ἡ τύχη ἠρνήθη εἰς τὰς ἐντιμους προσπαθείας εἰλικρινῶς μετανοούσης γυναικός.

Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀπολέσει ἐν τῷ κόσμῳ, μοὶ προσφέρετο ἐκ νέου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα μοναδικὸν ὄρον νὰ ταπεινωθῶ μέχρι τοῦ δόλου ὅπως τὴν ἀποκτήσω.

Οὐδεμία ἐλπίς ἔλαμπε πρὸ ἐμοῦ. Οὐδένα φίλον εἶχον πλησίον μου ὅπως μὲ συμβουλεύσει καὶ μὲ σώσει. Τὰ ὠραιότερά μου ἔτη εἶχον δαπανηθῆ εἰς ματαιὰς ἀποπειράς, ὅπως ἀποκτήσω τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ θέσις μου ὅταν ἡ ἐλπίς τῆς πιθανότητος τοῦ νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχήν μου τὴν θέσιν τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἦν ἐπίστευον νεκράν, ἀνέλαμψεν ἐν τῷ πνεύματί μου.

Ἐξ ἀκουσίου ὠθήσεως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί πράττω... μετὰ μοιραίας ἀσυνειδησίας ἂν θέλετε... ἐδραξάμην τῆς εὐκαιρίας καὶ σὰς παρεκάλεσα νὰ μοὶ διευκολύνητε τὴν δίοδον ἀνὰ τὰς γερμανικὰς γραμμάς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βράδον.

Φθάσασα εἰς Ἀγγλίαν, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἐπειράθην ἐν πρῶτον καὶ ὕστατον διάβημα ὅπως ἐπιστρέψω πρὶν ἢ καταστήσῃ πολὺ ἀργά.

Μετέβην μέχρι τοῦ Ἀσύλου... ἀλλ' ἐσταμάτησα εἰς τὴν ἀντίπεραν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὶν ἢ ὑπερβῶ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας του.

Ἡ παλαιὰ ἀνευ ἐλπίδος ζωὴ, δημιουργηθεῖσα ἐξ ἀνεπανορθῶτων δυστυχιῶν, ἀναπαρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, αἵτινες ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης θύρας, ἣτις μοὶ ἦτο τόσοσ οἰκεία.

Μὲ κατέλαβε φρίκη ἀκατανίκητος πρὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἀνάλῃω πάλιν τοιοῦτον βίον.

Κενὸν ὄχημα διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ἠνίοχος ἔτεινεν ἐρωτῶν τὴν χεῖρα ἂν εἶχον ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἐκ καθαρὰς ἀπελπισίας τὸν ἐσταμάτησα καὶ ὅταν μὲ ἠρώτησε :

— Ποῦ πηγαίνει ἡ κυρία ;

Ἐκ τῆς αὐτῆς καθαρὰς ἀπελπισίας τῷ ἀπεκρίθην :

— Εἰς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἄ ! ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τί ἐνδομύχως ὑφίσταμην ἀφ' ἧς, τοῦ δόλου μου εὐδοκίμησαντος, εὐρέθην τόσον ἡσύχως καὶ εὐχαρίστως κατέχουσα τὴν θέσιν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Πλείσται περιστάσεις, αἵτινες ἐν τῇ συμπεριφορᾷ μου βεβαίως θὰ σὰς ἐφάνησαν παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι τότε, ἤδη ἐξηγοῦνται ἡμῖν μεθ' ὅσα ἠκούσατε.

Θὰ παρατηρήσατε πρὸ ἱκανοῦ τινος χρόνου ἤδη ὅτι ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας μου ἦμην τεθλιμμένη καὶ ἀπελπιστικῶς μελαγχολικῇ.

Γνωρίζετε ἤδη τὸ διατί.

Ἡ ἐξομολόγησις ἔληξεν ἢ συνειδησίς μου ὠμίλησεν ἐπὶ τέλους.

Ἀπαλλάττεσθε τῆς πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεώς σας... εἰσθε ἐλεύθεροι.

Ἐγὼ δέ, χάρις εἰς τὸν κύριον Γκραῦ, εὐρίσκομαι ἤδη ἐνταῦθα, καταγγέλλουσα ἐμαυτήν, ἐπὶ τῷ ἀδικήματι ὅπερ διέπραξα, ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός ὃν προσέβαλα.

Ἐσιώπησεν. Ἐσθέσθη καὶ ἡ ὑστάτη ἀπήχησις τῆς φωνῆς της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκολούθουν νὰ μένωσι προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου.

Ἡδύνατο λοιπὸν οὗτος ν' ἀντιστῆ, μεθ' ὅσα ἤκουσεν, εἰς τὴν θερμὴν ἱκεσίαν τοῦ γλυκυτάτου καὶ ταπεινοῦ ἐκείνου βλέμματος τῆς προσδοκίας ;

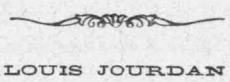
Θὰ τὴν συνεχῶρει ;

Πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ, ὁ Γούλιος εἶχε παρατηρήσει δάκρυα ἐπὶ τῶν παρεῶν τοῦ φίλου του, καὶ ἐσκέφθη τότε, ὅτι ἄπασα ἢ συμπάθεια τῆς ψυχῆς τοῦ Ὁρατίου ἀνῆκον ἀκόμη εἰς τὴν Μέρσην...

Ἄλλ' ἤδη, ἅμα αὕτη ἐσιώπησεν, ἐκεῖνος διέμενον ἀκίνητος ἀταγχτος, μὲ ξηρούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σιωπῶν.

Ἦτο πιθανόν ὅτι δὲν ἐσκέπτετο οὗτος ἢ ἐκείνην καὶ ὅτι δὲν ἤσθάνετο κατὰ τὰς στιγμάς ἐκείνας ἕτερον αἰσθημα ἐκτὸς τῆς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ὅτι ἐπὶ τόσον χρόνον εἶχεν ἐμπαιχθῆ καὶ ἀπατηθῆ ;

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἦψωσε τότε τοὺς βραχίονας καὶ ἔσεισε κυκλικῶς τὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος μικρὰν αὐτοῦ ράβδον προφέρων στενωρεῖα τῇ φωνῇ μαγικὰς λέξεις. Πάραυτα ἔλαφρός ψίθυρος ἠκούσθη καὶ ἀνέμου πνοὴ ἔσθεσε τὰς δάδας.

Οἱ παριστάμενοι, βλέποντες τὸ θαῦμα, ἐξεπλάγησαν καὶ ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ἠνέφξαν αὐτούς πάλιν, νέα λάμψις ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν, ἡδυτέρα ἀκτῖνος σελήνης, ἐν ἣ τ' ἀντικείμενα ἐ-

φαίνοντο ἐν φωτοβόλῳ αἰθρίας. Συγχρόνως ἤδεῖα μουσικὴ ἠκούσθη ἁρμονικῶς ἠγούσα. Τ' ἀντικείμενα τότε ἐφάνησαν κινούμενα, τὰ δὲ ἀγάλματα ἐκίνουν τὰ χεῖλη καὶ ἐμειδιῶν. Εὐάρεστος ὁσμὴ διεχύθη μεθυστικὴ καὶ διεγείρουσα τὰς αἰσθήσεις.

Ὁ μάγος τότε ἔσεισε πάλιν τὴν ράβδον καὶ χαριέντα πρόσωπα ἐφάνησαν περιπτάμενα καὶ ἀνὰ δύο ἐφορμῶντα ἐν τῷ κενῷ.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ αἱ δέσποιναι ἐφρικίων ἐκ τῶν θωπειῶν, ἄς ἐπεδαψίλευον αὐταῖς μυστηριώδεις χεῖρες, καὶ ἐλίποφύχουν ὑπὸ τὰ μυστηριώδη φιλήματα. Καὶ αὕτη ἡ Φαῦστα καὶ ὁ Εὐμορφος ὑπέκυψαν ἀκατασχέτως εἰς μαγείαν. Ὁ μὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ, ἡ δὲ τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς ἀντίστασιν.

Αἴφνης τὰ ἰπτάμενα ζεῦγη ἐξηφανίσθησαν ὡς καπνός ἢ λάμψις ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ θεία Ἀστάρτη ἐπεφάνη.

Ἐκαστος ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀναστήματος καὶ τοῦ βαδίσματος αὐτῆς, ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης καὶ τοῦ εὐπλάστου τραχήλου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ἡδυτήτος τοῦ μειδιάματος αὐτῆς. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν μετ' εὐμειρίας καὶ ἔνευσε τῇ Φαῦστα, ἣτις, ὑποτασσομένη, ἐπλησίασε πρὸς τὸν θρόνον καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Αἴφνης ἡ μαγεία ἔπαυσεν, αἱ σθεθεῖσαι δάδες ἀνήρθησαν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν ἐπαυήλθεν ἡ πραγματικότης. Ὁ Μίθρας καὶ οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν ἐξηφανίσθησαν.

Ἄλλὰ νέον πρόσωπον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἦν ἀρχηγὸς λεγεῶνος μετὰ στρατιωτῶν, ὧν ἀπήστραπτον τὰ ξίφη καὶ τὰ κράνη.

Ἐκαίσαρ, εἶπεν, ἔρχομαι ζητῶν δύο γυναῖκας, ἄς ἀναμένουσι τὴν μὲν ὁ σύζυγος, τὴν δὲ ὁ μνηστήρ.

Ἀποτεινόμενος εἶτα τῇ Φαῦστα καὶ τῇ Ὁκταβίᾳ, προσέθηκεν :

Ἄκολουθήσατέ με, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος σὰς ἀναμένουσιν.

Ὁ Ἡλιογαβάλος ἐξηγηριώθη.

Ἄφρων, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς λεγεῶνος, τολμᾶς νὰ περιφρονήσης τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὸ παλάτιόν του ; Ἡ Φαῦστα δὲν εἶναι πλέον σύζυγος τοῦ Ἀρικίου, ἀλλ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ Ὁκταβία εἶναι ἀνεψιᾷ μου καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου.

Ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀμφοτέρας ἀπὸ τῶν βραχιόνων, ὡς ἵνα κρατήσῃ αὐτάς, ἀλλ' αἱ δύο γυναῖκες ἀπεσπάσθησαν καὶ ἔσπευσαν ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς λεγεῶνος.

Οὗτος ὑπέλαβεν :

Ἐστρατιώτης ὑπακούει τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτοῦ μόνον. Ὁ Παῦλος διέταξε, ἐκτελῶ τὰς διαταγὰς του.

Ἄθλιε ! ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ ὁρμῶν πρὸς αὐτὸν ἤψωσε τὴν χεῖρα ἵνα πλήξῃ αὐτόν, ἀλλ' αἱ πυγμαῖ του κατέπεσαν ἀνίσχυροὶ πρὸ τοῦ θώρακος τοῦ ἀρχηγοῦ. Βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν ἀπειλούμενον, οἱ στρατιῶται προέβη-

σαν και άπώθησαν τόν αυτοκράτορα παρά τας παρακλήσεις τών αύλικών.

Δούλος τις, όστις είχεν εξέλθει όπως καλέση τούς φύλακας του παλατίου, έπανήλθεν έπτοημένος λέγων ότι κατά διαταγήν του Παύλου είχον έγκαταλείψει τας θέσεις των.

Τούτο άκούσας ό 'Ηλιογάβλος ήννόηφεν ότι πάσα αντίστασις ήν άνωφελής, και ότι ή Φαύστα θα τώ διεφευγεν. 'Ηρξατο τότε κραυγάζων και ύβρίζων' άπέσπα τας τρίχας τής κεφαλής του, έσχίζε τά ένδύματά του, άνέτρεπε τά έπιπλα και τά άγάγματα, έθραυε πάν τώ προστυχόν και έπληττε τούς πλησιάζοντας αυτόν θερμόντας. Βλέπων είτα τήν στρατιωτικήν συνοδίαν άπομακρυνομένην μετά τών δύο Πατρικίων και του Εύμόρφου, ήρρυθρίασεν έξ όργής και έκυλίσθη επί του έδάφους έμών αίμα και άφρόν. Μετά τόν παροξυσμόν τούτον κατελήφθη υπό έξαντλήσεως' μετέφερον τότε αυτόν είς τήν κλίνην του ώχρόν ως ό θάνατος.

'Εν τοσούτῳ ή Φαύστα και ή 'Οκταβία άνήλθον επί δίφρου και έφευγον υπό τήν προστασίαν τών Πραιτοριανών.

Ζ'

Οί κατοικοῦντες τήν 'Ιεράν 'Οδόν ύπνωτον έτι. 'Ενθεν κακείθεν μόνον ώχρόν φώς άνήγγελε τήν παρατεταμένη άγρυπνίαν δυστυχούς τινος ή έραστού. Οί μολοσσοί, δεδεμένοι παρά τώ οικημα του φύλακος όπισθεν τών θυρών τών οικιών, ύλάκτου.

Είς τώ άκρον τής 'Ιερής 'Οδοϋ και πλησίον του 'Ιανου, ή 'Αγορά έφαινετο φωτιζομένη υπό τών τελευταίων άκτίων τής σελήνης. 'Η πλατεία ούτω ή τόσον θορυβώδης τήν ήμέραν ήν έρημος και σιωπηλή. Τά βήματα τών ρητόρων ήσαν έρημα και μυστηριώδη, ούδεις δε δούλος έφαινετο είς τήν είσοδον τών θερμών.

'Η πρωινή αύρα ένεψύχωσε τας φυγάδας και έnéπλησεν αυτές έλπιδών. 'Ανεμιμνήσκοντο τών κινδύνων, ούς διεφύγον και ένεθαρρύνοντο άμοιβαίως στήριζόμεναι είς τήν ισχύν του Παύλου, όστις άφού έσωσεν αυτές τών χειρών του 'Ηλιογάβλου, θα ήδύνατο να τας προφυλάξη άπό τής έκδικήσεως. 'Ητένιζον μετ' ένδιαφέροντος ώραϊον δούλον, καθήμενον παρά τούς πόδας αυτών, ώχρόν και πάσχοντα έκ του τραύματος αυτού, άλλ' ύπερήφνον έκ τής πάλης, ήν συνήψεν όπως ύπερασπίση τήν κυρίαν αυτού.

«Ύμωρρε, έλεγεν ή Φαύστα, άν οι θεοί προστατεύσωσιν ήμας θα σε άπελευθερώσω και θα σε καταστήσω πλούσιον. Θα ζήσης εύτυχής όπου θελήσης».

Και τώ παιδίον έστέναζε.

«Πώς θα ήμαι εύτυχής μακράν τής Φαύστας ; Τί προς έμέ τά πλούτη και ή έλευθερία, άφού ή εύτυχία μου ήναι να σε βλέπω και να σε ύπηρετώ ;»

'Η ώραία Ρωμαία διερομένη άνεγνώριζε τας κατοικίας τών συγγενών και φίλων τής και έθλίβετο άναλογιζομένη ότι επέπρωτο να άπέλθη τής Ρώμης καταφεύ-

γουσα είς άθλιαν τινά πόλιν τής 'Αφρικής. 'Αναμιμνήσκετο μετ' όδύνης τόν οίκόν τής, τών διασκεδάσεων, τών θεαμάτων, τών είς τώ πεδίον του 'Αρεως περιπάτων τής' ήν σκληρόν δι' αυτήν ν' άνταλλάξη τόν άμέριμον και τρυφηλόν βίον, όν διήγε δι' ύπάρξεως έν σκοτία και λήθη.

Κατηράτο τόν έκλελυμένον αυτοκράτορα, είς όν δέν ήρκουν πλέον αί ήδοναι τών όργίων και αί θωπεΐαι τών αύλικών, και όστις ήθέλησε να κηλιδώση δια του έρωτός του τας εύγενοϋς οικογενείας δεσποϊνας.

'Εφ' όσον ή συνοδία άπεμακρύνετο τής πόλεως, συνήντα διαβάτας τινάς. 'Ησαν έργαται μεταβαίνοντες είς τά έργα αυτών ή ταξειδιώται άπερχόμενοι τής Ρώμης. Πολλά καταστήματα ήνοιγον, οι δε χειρώνακτες έπελαμβάνοντο του έργου αυτών. 'Αλλαχού ήκούοντο φωναι και γέλωτες έν καπηλείαις.

Είς τόν οϋδόν οικιών τινών, έφαινοντο πρόσωπα τινά έψιμμυθιωμένα, άλλ' επί τή θεά τών ένόπλων Πραιτοριανών αί θύραι επανεκλείοντο έν σπουδή και πάσα φωνή είσιγα αίφνης.

Είς τώ άκρον του Προαστείου εδει να διέλθωσι τριόδον θορυβώδεστέραν και πολυπληθεστέραν τών άλλων. Είς πάσας τας θύρας εκαιεν έρυθρός φανός, του όποιου ή φλόξ, ταρασσομένη υπό τής ποιϊνης αύρας, έρριπτεν επί τών τοίχων ζωηράς και άνίσους λάμψεις. 'Εκάστη κχοικία ζωηρώς έφωτιζετο, ό δε θόρυβος τών εύθύμων άσμάτων έμίγγυτο μετά τών κραυγών τών μεθύσαν ή τών διαπληκτιζομένων γυναικών. Είς τόν οϋδόν προδόμου τινός, γηραιά γυνή, περιβεβλημένη στίλβουσιν ψευδοχρυσούφαντον έσθήτα και φέρουσα ύπερμεγέθη κιτρίνην φενάκην, ήκκίετο πρό τών διαβατών και έστήριζε τήν πλήρη δακτυλίων χειρά τής επί τώ ώμου ζωηρού παιδίου. 'Ο κύριος τής γείτονος οικίας, προγαστωρ και φέρων στέφανον έκ ρόδων, συνωμίλει οικείως μετά τινος ίππότου. Πραιτέρω άλλη μετά βραχέως μανδύου έσπευδε δια μέσου του πλήθους μειδιώσα τοίς πάσι μετ' ύφους δουλικού' έν τώ μέσω τής πλκτείας είς φιλόσοφος ήγόρευε και πραιτέρω είς παλαιστής έβάδιζε μόνος και ύψύχην άτενίζων περιφρονητικώς τά ρυπαρά ή άνάισχυντα εκείνα πρόσωπα.

'Η Φαύστα και ή 'Οκταβία έκάλυψαν δια πέπλου τώ πρόσωπον και έχαμήλωσαν τούς όφθαλμούς.

'Αφού διήλθε τας τελευταίας οικίας και εξέηλθε τών πυλών τής πόλεως ή συνοδία είσπήλθεν είς τήν μεγάλην όδόν Νωμεντανή, πλησίον τής όποιας έκειτο τώ στρατόπεδον είς άπόστασιν δύο μιλίων.

'Η νύξ έτελεύτα, ό δε οϋρανός ήρξατο φωτιζόμενος.

['Επειτα συνέχεια].

TONY.

Τά κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα άποστέλλονται ταίς 'Επαρχίαις και τώ 'Εξωτερικῳ, έλεύθερα ταχυδρομικῶν, υπό τας εξής τιμάς :

Αί Συνοικίαι του Λονδίνου δρ. 2.50 — Τά Μυστήρια τών Χαρσμών, κατά μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — 'Η 'Ελμά, ήτοι σκηναι έν 'Ανατολή, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τά τέκνα του Γράν, υπό 'Ιουλίου Βέρν, μετ' 23 εικόνων δρ. 5.50 — 'Η Τιμωρία Βαλεντινης Σαβράν δρ. 2.50 — Είς Χειμών έντός τών Πολικών Πάγων, υπό 'Ιουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — 'Η Γρύλλος του Μόλου, υπό Πονσών δε Τερσίλ, δρ. 2.20 — 'Η 'Αμαξα 'Αρ'ήμυς 43, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν, δρ. 4.10 — 'Εξμολογήσεις ένός Τένου του Αϊώνος δρ. 2.20 — 'Επιστολαι μιās Μηδενιστ'ρίας δρ. 4.10 — 'Η Νέα 'Ελληνίς, έν τή αύλή του Αϋτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — 'Αφρική, ή πέντε έν άεροστατόφ έβδομάδες, υπό 'Ιουλίου Βέρν, μετ' εικόνων δρ. 3.20 — 'Η Κλεανθήνη, διήγημα Γ. Π. 'Υπερίδου δρ. 4.10 — 'Η Μοσχομάγα των Παρισίων, υπό Πώλ δε Κόκ δρ. 2.20 — Τά Δράματα τής Κωνσταντινουπόλεως, κοινικόν μυθιστόρημα Κ. Ρουσσουπόλου δρ. 5.50 — 'Η Κόμησα Παυλίνα δρ. 6.50 — 'Ιστορία δύο Μελλονύμων, υπό 'Αλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — 'Απόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, υπό Χριστοφώρου Σαμαρτζ'δου (έκδοσις Β') δρ. 4.20 — 'Ο Καμπούρης των Παρισίων, υπό Πώλ δε Κόκ δρ. 4.70 — 'Η 'Αρτοπώλις, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τώ 'Ακρον του 'Ωτός, υπό Α. δε Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τά 'Υγνη ένός Κακούργηματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — 'Η Σόνια δρ. 2.20 — Τά Μυστήρια του Κόσμου, μετ' εικόνων δρ. 4.70 — 'Ο 'Ιωάννης Άνευ επιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — 'Η Μάμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τώ Παιδι του Προαστείου, υπό Αϊμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — 'Η Μικ σολα, υπό Αϊμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία έν Περσία, μετ' εικόνων δρ. 3.30 — 'Ο Περιπλανώμενος 'Ιουδαίος, μετάφρασις Ν. Δραγουμή δρ. 7.50 — 'Ο Μαύρος Πειρατής, μετά πολλών εικόνων δρ. 4.50 — 'Η Αήσταρχος Γυνή δρ. 4.50 — 'Η Κόρη με 3 μεσοφούστανα, υπό Πώλ δε Κόκ δρ. 4.70 — Οι Τρεις Σωματοφύλακες, υπό Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετά εΐκοσι έτη (Σύμμετρα Τριών Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τά Μυστήρια του Συζυγικού 'Ερωτος (έκδοσις Β') δρ. 4.70 — Οι Ναταίσι, υπό Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγουμή δρ. 3.70 — Χαριολής, εικόνες αρχαίως ελληνικών ήθων και έθμων, έκ του γερμανικου, μετάφρασις Α. Σταυριδου δρ. 2.20 — Τώ 'Υπόγειον, ή αί Δύο 'Αδελφαί, ήθικόν διήγημα δρ. 4.30 — 'Η Βασιλίσα τής Καλλονής και ή Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — 'Ο Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — 'Η Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δέν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. 'Ισ δ. Σουλίσση, μετ' 13 εικονογραφών δρ. 5.30 — Αί Τραγωδίαι των Παρισίων, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — 'Η Αϋτού 'Υψηλότης ό 'Ερωσ, υπό Ξαβιέ-δε-Μοντεπέν δρ. 6.50 — Απομνημονεύματα 'Ενός Δυστυχούς, ήτοι Βίος των Νόθων Τένων, μυθιστορία υπό Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 4.6 — 'Ο 'Ιατρός των Τρελλών (τόμοι 6) δρ. 9 — 'Ο Πίλεμος των Γυναϊκων δρ. 2.20 — Νανά, υπό Αϊμυλίου Ζολά δρ. 5.50 — Τά 'Εγκλήματα και τά 'Όργια των Παπών (τόμοι 2) μετάφρασις έκ του Ιταλικού δρ. 4.40 — 'Ο 'Αστάνιος, υπό Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, υπό Λάμπρου 'Ενυάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — 'Η Μνηστή του Αμερμαρ, υπό Ουάλετερ Σκώιτ δρ. 3.70 — Αί Ρωσίδες Παθόνει, ή ό Μηδενισμός έν Ρωσσία (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριένζης, ό τελευταίος των Ρωμαίων δημάρχων, έκ του 'Αγγλικού, υπό Ν. Δραγουμή δρ. 3.30 — Βαλεντινή, υπό Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις 'Αγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οι 'Εργαται τής Θαλάσσης, υπό Βίκτορος Ουγγώ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — 'Η Γυνή με τώ Βελούδιον Περιδέραιον, υπό Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τώ Φρούριον Σωμόν δρ. 2.70.